

Monte di Neve

Over Monte di Neve – De Vergeten Top:

‘*Monte di Neve* roept een verlangen op naar de bergen, rust, frisse lucht en de internetloze jaren ’90. Het boek is romantisch, spannend en een coming-of-age. Het sterkst vind ik de jonge stem, van een vrouw die zichzelf ontdekt te midden van anderen. Ze transformeert naar een volwassen versie van zichzelf, tegen de achtergrond van de bergen, waar mensen haar nodig hebben. Ik kreeg gewoon zin om weer eens naar de bergen te gaan.’ — **Mariëtte Wijne**, *auteur en oprichter Schrijfvereniging De Specht*

‘Eva ontdekt al snel dat in feite de bergen zelf, de gevaarlijke hoogteverschillen, de ijsvlaktes en de onberekenbare sneeuw, de werkelijke hoofdpersoon van haar avontuur zijn. Juist dat landschap dat wij als Nederlanders niet kennen, draagt mysteries in zich. *Monte di Neve* gaat over hoe de bergen de cultuur en het leven van mensen bepalen. Het leven – en de dood.’ — **Yoeke Nagel**, *journalist, schrijfdocent en een van de moeders van afficheheld Loesje*

‘Ik vind het prachtig. Ik heb het boek met enorm veel plezier gelezen, de vaart zat er zo lekker in en ik was tot het eind aan toe nieuwsgierig naar hoe het afliep.’ — **Marja Baseler**, *jeugdboekenschrijver en schrijfcoach*.

‘Een prettige schrijfstijl met oog voor detail, waardoor het verhaal als een film op mijn netvlies gebrand staat. Het verhaal leest als een romcom met een fijn einde, waarin alles samenkomt, maar waarbij ook nog ruimte is voor een vervolg.’ — **Sandra Bernart**, *redacteur en auteur van Ik zag Menno*

Josine Pieters

MONTE DI NEVE

palm|slag

Omslag en ontwerp binnenwerk: Vera Post, Groningen

Auteursfoto: Maartje ter Horst

© 2024 Uitgeverij Palmslag | Josine Pieters

palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 933 4357 3

NUR 301

Een zomerseizoen in een Italiaanse berghut
Hoever ga je om jezelf te vinden?

DEEL 1

‘From in the shadow she calls
And in the shadow she finds a way, finds a way

She’s been everybody else’s girl
maybe one day she’ll be her own

Everybody else’s girl
maybe one day she’ll be her own’

‘Girl’, *Tori Amos*

Voor Rifugio Monte di Neve zit een meisje met een tuinbroek en rubberlaarzen. Ze vlecht behendig een paar touwtjes in elkaar. Ik strompel op mijn blaren naar de ingang.

Ze kijkt op. 'Wat een lelijke schoenen heb jij,' zegt ze.

'Hoe weet je dat ik uit Nederland kom?' vraag ik verbaasd.

Ze haalt haar schouders op. 'Er zit een rood-wit-blauw vlaggetje op je rugzak.' Ze buigt zich voorover om het adreslabel te lezen. 'Jij bent Elsbeth de Vries uit Velp.'

'Ik heb hem geleend. Ik heet Eva. Maar wat kun jij al goed lezen, hoe oud ben je?'

'Acht,' zegt ze stug. 'Ik kan al lezen sinds ik vier was.'

'Joh, dat is knap zeg!'

Ze zwijgt en wikkelt het touwtje strak om haar vinger. Het topje van haar vinger begint blauw te worden. Snel probeer ik haar af te leiden.

'Ik kom hier een paar maanden werken. Woon jij in de hut?'

Ze kijkt me aan.

'Eh, ik ben op zoek naar Mark Schutters,' probeer ik opnieuw.

'Dat is mijn vader.'

'Weet je waar hij is?'

'Nee.'

Ze vlecht verder alsof ik er niet ben. Nou, dat schiet niet erg op, denk ik, en ik ga de hut in. Ik hang mijn kletsnatte jas aan de kapstok in de hal en ik sop naar het schoenenrek.

Met stijve vingers pruts ik mijn natte schoenveters los en stroop de klamme sokken van mijn voeten. Mijn teennagel is blauw en op beide hielen zit een enorme blaar. Snel schiet

ik een paar sloffen aan uit de mand naast het rek en hinkstap naar binnen.

In de gastenruimte staan houten tafels, stoelen en hoekbanken met houtsnijwerk, voor de ramen rood-wit geblokte gordijntjes. Er passen zeker twintig mensen in. Ik zie planken aan de muur met klimgidsjes, tijdschriften en achtergelaten leesboeken. Naast de deur naar de keuken staat een toog en een enorme houtkachel van gietijzer.

De hut ruikt naar hout en sterke verhalen. Aan de muur hangt een topografische kaart met alle toppen uit de wijde omgeving. Een oude foto van de hut toont een man in de deuropening, zijn arm om een knappe vrouw geslagen. Trots kijken ze in de lens. *Renato e Cia Antonin, 1958* staat eronder.

Ik hoor gekletter van potten en pannen, buiten hakt een man hout. Zou dat Mark zijn? Ik loop terug naar de hal en pak mijn schoenen uit het rek. Er zitten geen veters meer in.

Met een zucht zet ik mijn bergschoenen maar weer terug in het rek. Oké, wat nu? Eerst opwarmen. In de gastenruimte ruikt het naar soep, bonen en spek. Ik adem de geur in en voel mijn maag knorren, zeker na al die hoogtemeters van vandaag. Natúúrlijk was het geen drie uur lopen. Minstens zes. Ik kruip op een hoekbank en leg mijn gehavende voeten op de stoel voor mij. Ik zet geen stap meer.

Ik kijk uit het raam. De hele tocht naar boven heeft het geregend, maar nu breekt het open. De wereld ziet er meteen heel anders uit. De sneeuw weerkaatst het zonlicht en er scheert een roofvogel door de lucht. Een steenarend? Of een buizerd? Ik had beter moeten opletten met bio.

Ineens stuift er een man op me af vanuit de keuken. Een boom van een kerel, zowel in de lengte als in de breedte. Hij heeft een enorme snor, die van Freddie Mercury steekt er mager bij af. Hij stinkt naar oud zweet en op zijn overhemd zitten vlekken. Zijn schort is zo te zien nog nooit gewassen. Ik kijk naar de rouwrandjes onder zijn nagels. O, de gruwel.

Hij kijkt me vriendelijk aan, ook al heeft hij een karpatenkop. ‘*Du hungrig?* Ik maak heerlijke *Gulaschsuppe*,’ zegt hij met Duits accent. Zijn adem is zuur en doet me bijna kokhalzen. Hij veegt een lok haar uit zijn linkeroog. Voordat ik een excuus kan verzinnen, beent hij met grote stappen naar de keuken en zet me een bord goulash en een paar stukken zuurdesembrood voor.

‘*Bergsteigeressen*. Eet smakelijk, *du schöne Frau*,’ zegt hij opgewekt en hij loopt terug naar zijn domein. Het ruikt heerlijk. Van mijn bord komt de geur van aardappel, rundvlees, ui

en knoflook. De goulashsoep is romig en gevuld met flinke stukken paprika en tomaten. Die heeft hij natuurlijk met die vieze handen gesneden. Zou ik hier buikloop van krijgen? Geen feest op 2400 meter, maar ik neem het risico. Ik steek mijn lepel in de warme soep en neem een hap. Dit is echt de lekkerste goulash die ik ooit heb gegeten. De zachte aardappel, de zoete tomaat en de pittige smaak van knoflook en kruiden. In mijn mond vermengen de smaken zich en ik kom weer op krachten.

In de deuropening staat hij naar me te grijnzen en hij steekt vragend zijn duimen op. ‘*Gut?*’

Ik knik met mijn mond vol. Hij kijkt me zo blij als een kind aan. Gulzig eet ik mijn bord leeg en veeg het laatste beetje soep uit mijn bord met het knapperige stukje brood dat ik erbij heb gekregen.

‘Eva Smit?’ Ik schrik op en kijk omhoog vanaf het lage houten bankje. Er staat een man naast me in een houthakkershemd met opgerolde mouwen en een versleten spijkerbroek. Zijn gezicht komt te vaak in de zon.

‘Mark Schutters.’

‘Ja, hai... Eva.’

Hij kijkt naar mijn lege bord.

‘Je hebt al kennisgemaakt met Tomasz,’ zegt hij kortaf. Ah, de gigasnor heet Tomasz.

‘Ja, het eten was heerlijk,’ zeg ik naar waarheid.

‘Fijn dat je ons komt helpen deze zomer,’ zegt Mark al iets vriendelijker.

‘We zitten erg omhoog, door eh... omstandigheden,’ zegt

hij met een harde blik. Hij kijkt me niet aan. De sfeer is ongemakkelijk en ik weet niet of dat door mij komt of niet.

‘Ik zal je even rondleiden door de hut. Pak je rugzak maar, dan kun je die op je eigen kamer zetten.’

Met stijve benen sta ik op en ik hinkstap achter hem aan, Mark is in drie stappen boven.

Mijn kamer is een hokje met schrootjes van de vloer tot aan het plafond. Er past net een bed, een tafeltje en een gammele kast in. Ik kieper mijn rugzak op het bed en ik kijk om me heen. Boven mijn bed hangt een vergeelde alpenposter met *Fiori di Montagna*, met alpenroosjes, gentianen en edelweiss en ik heb een klein raam met een geblokt gordijntje.

Mark staat alweer op de gang. Hij laat me de twee slaapzalen zien; op een lange houten verhoging liggen de smalle matrassen op een rij, met aan het voeteneind van elk matras twee mottige paardendekens en een kussen. Het ruikt er naar andijvie en oude kranten. Alles zit potdicht. Mark vouwt een paar dekens op en legt ze netjes neer.

‘Elke ochtend even de slaapzaal checken. Het is de bedoeling dat mensen hun zooi opruimen, maar je weet hoe dat gaat om vijf uur ’s ochtends. Soms vergeten ze zelfs hun rugzak.’

‘Om vijf uur ’s ochtends?’ roep ik met een schrille stem. ‘Ik bedoel, zo vroeg al?’ zeg ik een octaaf lager.

‘O ja, soms nog eerder, als mensen de Gran Paradiso willen beklimmen. Je moet op tijd weer terug zijn, voordat de sneeuw onbetrouwbaar wordt.’

‘Is het de bedoeling dat ik dan ook al opsta?’

‘Nee, jij begint om zes uur,’ zegt hij gedecideerd. ‘Tomasz doet de nachtdienst, als mensen eerder willen vertrekken, zet hij heet water klaar.’

Mark loopt terug naar de gastenruimte en hij roept Tomasz erbij, die me hartelijk begroet alsof ik zijn favoriete nichtje ben.

‘Eva gaat jou helpen in de keuken en met de bediening van de gasten,’ zegt Mark.

Tomasz maakt een buiginkje, geeft me een knipoog en vertrekt weer naar de keuken.

‘Eh, wat moet ik straks precies doen?’

‘Om zes uur maak je vuur en zet je een ketel water op het fornuis. We hebben de hele dag heet water nodig, voor thee of om af te wassen.’

Ik kijk naar zijn gezicht terwijl hij praat. Hij ziet er moe uit.

‘Het is vooral druk in de ochtend, bij het ontbijt en als de klimmers terugkomen. Dan heeft iedereen honger. Aan het eind van de dag komen de nieuwe gasten aan, dan is het alle hens aan dek. Daartussen heb je tijd voor jezelf.’

Ik probeer alles te onthouden wat hij zegt.

‘Tomasz kookt, maar als het druk is, kan hij wel wat hulp gebruiken,’ zegt Mark. ‘Enne, schoonmaken is niet zijn sterkste kant.’

Dat lijkt me een understatement.

‘Kom mee, dan laat ik je buiten nog even zien.’

Ik loop achter hem aan naar de krakkemikkige aanbouw naast de hut. De deur hangt uit de sponning en klapt tegen de waterbak ernaast.

‘Dit is de badruimte. Wil je die elke dag even checken, net als het buitentoilet?’

Ik kijk naar de vier gammele wasbakken in het washok, ze staan op instorten en er komt alleen koud water uit de kraan. Er is geen douche. De tegels op de vloer zijn gebarsten en er is maar één spiegel. Als je wilt zien of je haar goed zit, moet

je tussen de zwarte vlekken doorkijken.

‘Maar eh... buitentoilet?’

Mark wijst naar een hokje op een rots, dat voor de helft boven de afgrond hangt. ‘Daar!’